

NAŠE RODINNÉ STRÍBRO

Kredenc z Hlubočan

Mám kredenc. V účelně zařízeném domě vypadá stará vyřezávaná skříň jako z jiného světa. Ale je krásná a já si při pohledu na ni vždy vybavím, že nic není černobílé, jak by se mohlo zdát.

Kredenc má spletitou historii, ale začněme od začátku. Letos slavíme sté výročí vzniku republiky, ale tato země nebyla domovem jen Čechů a Slováků, ale i různých menšin. A právě skříň je německá. Ten kus nábytku původně nepatřil mé rodině. Všichni, kdo mají nějaké základní povědomí o naší historii, vědí, že německá menšina musela po válce odejít. Už méně se ví o okolnostech tohoto odsunu, ale asi je jasné, že předměty jako skříň se do kufru sbalit nedají. Kredenc vlastnila rodina Legnerů a ta ji nechala ve svém starém domě, do kterého se přistěhovali rodiče mého dědečka. Noví osadníci. Přišli na usedlosti, které museli Němci opustit. Aby to nebylo tak jednoduché, moje babička byla Němka. Její rodina zůstala, protože přesvědčili poválečné úřady, že jsou pro své chování za první republiky a za války hodni zůstat. V tom kusu vyřezávaného dřeva a v naší rodině se tedy symbolicky naplňují české a německé vztahy.

Ještě před pár lety stávala kredenc v garáži mých rodičů a čekala na svoje vzkříšení. Zájem o osudy mých předků mě přivedl ke studiu historie a právě k promoci jsem od rodičů dostala - hádejte co? Máma mi kredenc nechala renovovat a teď stojí v našem domě a je plně využívána celou mou rodinou. A tím se kruh uzavřel a já jen doufám, že se už nikdy nebude opakovat situace, kdy by lidé byli nuceni opustit své nejbližší, domovy, nábytek a odejít pryč.

Eva Poláčková
MC Radost, Vyškov

